

**Alison:** “Meteen nadat ik was geboren, haalde een verpleegster mij bij mijn moeder weg. Ze vertelde mijn moeder dat ik gehandicapt was en niet oud zou worden.

Ik werd geboren zonder armen en met misvormde benen. In de jaren zestig konden ze in Engeland niets met gehandicapte kinderen. Wij werden in tehuisen gestopt en artsen dachten dat we snel dood zouden gaan. Het ging al niet zo goed met mijn moeder toen ze zwanger was van mij. Ze was gescheiden van de man die ze jarenlang als mijn vader heeft bestempeld en met haar dochter van acht weer bij haar

ouders ingetrokken. Na mijn geboorte stortte ze helemaal in. Ze kon niet meer voor zichzelf en haar kind zorgen. Een jaar lang heeft ze niets anders gedaan dan voor zich uit staren. Op een gegeven moment kreeg ze wel te horen dat ik nog steeds leefde en naar een kindertehuis was gebracht, maar dit nieuws raakte haar niet. Ik denk dat ze te erg getraumatiseerd was en daardoor niets meer kon voelen.”

#### **Sterk verbonden**

“De eerste vier jaar van mijn leven had ik het goed in het kindertehuis waar ik samen met andere gehandicapte kinderen woonde. Er was een heel lief gezin dat mij in het weekend vaak ophaalde. Ik mocht bij hen logeren en dan deden we leuke dingen. Ik was heel gek op die mensen en zij op mij. Ze wilden me zelfs adopteren. Maar daarvoor moest mijn moeder toe-

stemming geven en om onduidelijke redenen heeft ze dat niet gedaan. In plaats daarvan moest ik plotseling elk weekend naar mijn moeder. Dit was echt traumatisch voor mij, want ik kende haar niet eens. Ze was ook niet aardig voor me, en liet me links liggen. Mijn zus Vanessa was op dat moment twaalf en hoorde voor het eerst van mijn bestaan. Mijn moeder had haar nooit verteld dat ze zwanger was geweest en een kind op de wereld had gezet. Gelukkig kon ik met mijn zus wel goed opschieten. Kinderen accepteren mensen sneller zoals ze zijn, is mijn ervaring. Mijn zus deed er nooit moeilijk over dat ik er anders uitzag dan zij, maar betrok me gewoon bij haar spelletjes en vriendinnen.

Van mijn vijfde tot mijn elfde woonde ik doordeweeks in een bijgebouw van het kindertehuis. Dat was een heel nare tijd. De verzorgers die we daar hadden, zagen ons niet als mensen, maar als minderwaardige schepsels. Ze mishandelden ons. Ik werd vaak geslagen en een verzorger gooide mij zelfs talloze keren door de lucht naar een stapel kussens, waar ik meestal niet op terecht kwam. Hoe klein ik ook was, ik wist dat het niet goed en normaal was. Maar ik was te bang om mijn mond open te doen en aan buitenstaanders te vertellen hoe wij werden behandeld. Wat mij op de been hield, waren de contacten met de andere gehandicapte kinderen, mijn lotgenoten. Wij trokken veel met elkaar op en maakten hetzelfde mee, waardoor we ons sterk verbonden voelden. Alsof we broertjes en zusjes waren. Ik heb nu nog contact met mensen met wie ik toen samenleefde. Pete is bijvoorbeeld een man die ik in het tehuis leerde kennen. Hij heeft dezelfde handicap als ik. We wonen tegenwoordig dicht bij elkaar en ik beschouw hem als een van mijn beste vrienden.

## Vleugels

'Alle kinderen die ledematen misten, zoals ik, kregen protheses aangemeten in het kindertehuis. Ik vond die dingen vooral lastig. Het was elke dag een hele klus om ze om te doen en ik bewoog me liever gewoon voort op mijn voeten. Al waren mijn benen anders dan die van de meeste mensen, dat leerde ik mezelf toch aan. Verder pakte ik veel dingen met mijn

mond. Zo deed ik het liever dan met de speciale grijparmen die voor mij waren gemaakt.

Maar af en toe hadden de protheses voordelen en zorgden zelfs voor lichtpuntjes in mijn jeugd. Bijvoorbeeld bij het zwemmen. De verzorgers wisten niet wat ze met ons aan moesten, maar ze leerden ons wel zwemmen. Onderling deden we wedstrijden en ik was zo goed, dat ik op mijn zestiende zelfs een Brits record heb verbroken. Maar eerlijk is eerlijk: Pete was nog beter. Hij heeft zelfs meegedaan aan de *Paralympics*. Hij was zo snel, hij leek net een dolfin. Geweldig.

Mijn tijd in het kindertehuis heeft me sowieso gevormd. Ik heb er een vechtersmentaliteit gekregen. Keer op keer zeiden verzorgers tegen me dat ik niets waard was en nooit iets zou bereiken, maar ik wilde dat niet tot me laten doordringen. Natuurlijk was ik vaak ongelukkig, maar ergens bleef het gevoel overeind dat ik ooit een winnaar zou zijn. Dat wilde ik worden. En al gaf mijn familie me bijna nooit het gevoel dat ze in me geloofden, gelukkig waren er telkens toch een paar mensen in mijn leven die mij wél liefde gaven.

Een heel grote hobby heeft mij ook altijd op de been gehouden: schilderen. Met mijn mond en voeten kon ik prima penselen vasthouden en ik leefde me maar al te graag uit op papier of een doek. Na de middelbare school en allerlei cursussen

in mijn leven iets helemaal alleen kunnen doen. Zelfs om naar het toilet of in bad te gaan, was ik altijd afhankelijk geweest van anderen. Maar ik had met mijn voeten en een speciale stok die ik in mijn mond kon doen een aangepaste auto leren besturen en kon vanaf dat moment helemaal zelf wegrijden. Het was mijn auto, ik had de sleutels, het was echt mijn kaartje naar de vrijheid. Vanaf dat moment ging ik ook voor het eerst dingen doen die normaal zijn voor tieners, zoals uitgaan tot drie uur 's nachts. Eerder wilden mijn verzorgers altijd precies weten waar ik uithing, maar met mijn auto kon ik mezelf beter redden.'

## Moederliefde

'Zeven jaar geleden nam mijn leven een heel bijzondere wending. Ik raakte zwanger van Parys, mijn zoon. Ik wilde zo verschrikkelijk graag een kind. Dat verlangen was sterker dan wat dan ook. Ik was getrouwd en dacht een goede relatie te hebben. Parys' vader was gezond en heeft nooit moeite gehad met mijn handicap. Ik leerde hem kennen bij de mond- en voetschildersvereniging. Helaas liet hij mij in de steek zodra ik hem vertelde dat ik zwanger was. Ik was verschrikkelijk kwaad, want voor de tweede keer in mijn leven werd ik aan mijn lot overgelaten. Bovendien zou ik ons kindje nooit helemaal alleen kunnen verzorgen, want zonder

**“Als ik in de ogen van mijn kind kijk, voel ik me een winnaar”**

werd ik aangenomen op de kunstacademie en begon voor mijn gevoel mijn nieuwe leven. Zo koos ik er op een gegeven moment voor om helemaal geen protheses meer te dragen. Ik had ze niet nodig om te kunnen functioneren, ik had er eerder alleen maar last van. Ze waren zwaar en ik had er zelfs littekens van op mijn benen. Een ander keerpunt was toen ik op mijn negentiende mijn rijbewijs haalde. Dat voelde werkelijk alsof iemand mij vleugels gaf. Tot die tijd had ik nog nooit

armen is dat vrijwel onmogelijk... Maar toen Parys werd geboren, maakte mijn woede alleen maar plaats voor liefde. Ik voelde zoveel liefde voor mijn kindje. Ik vond het verschrikkelijk toen een instantie hem bij me weg wilde halen, omdat ik vanwege mijn handicap niet goed genoeg voor hem zou kunnen zorgen. Ik heb er alles aan gedaan om dat te voorkomen en dat is gelukt. Een aantal jaren kreeg ik hulp van oppassen en samen met hen bracht ik mijn zoon groot. Zelf gaf

ik hem op een bijzondere manier de fles: de achterkant van de fles stak ik in mijn mond en de voorkant drukte ik voorzichtig in Parys' mondje.

Nog steeds is hij mijn engel, ik adoreer hem. Het is dat er zoiets bestaat als leerplicht en dat hij naar school moet, anders had ik het liefst alle dagen van de week met hem doorgebracht. Soms hoor ik ouders zuchten als het vakantie is, dan weten ze bijna niet wat ze met hun kind aan moeten. Ik vind echt elke minuut met Parys heerlijk. Hij is maar zo kort een kleine jongen, ik wil van deze tijd genieten.

een getrouwde man. Die man zou George heten en op dit moment rond de 74 jaar zijn. Meer weet ik niet van hem, dus ik zal hem nooit kunnen opsporen. Af en toe denk ik er wel aan hoe het zou zijn om hem te kennen, maar misschien is hij allang overleden. Contact met mijn moeder heb ik al jaren niet meer en mijn zus Vanessa wil me helaas niet meer zien sinds ik een boek heb geschreven over mijn leven. Daarin heb ik aan de kaak gesteld dat mijn moeder mij eigenlijk nooit heeft geaccepteerd en me geen liefde gaf. Mijn zus heeft de kant van

onze moeder gekozen, zij wil de waarheid niet onder ogen zien.

Of ik denk dat mijn bestaan een reden heeft? Ik zou het echt niet weten. Aan de ene kant vind ik dat wel een prettige gedachte, beter dan dat onze tijd op aarde helemaal tevergeefs zou zijn. Aan de andere kant: ik heb echt absoluut geen idee wat er dan de bedoeling van zou moeten zijn dat ik leef. Ik weet alleen dat ik er, telkens als ik in de prachtige ogen van Parys kijk, ontzettend blij om ben. Dan voel ik me toch echt een winnaar."

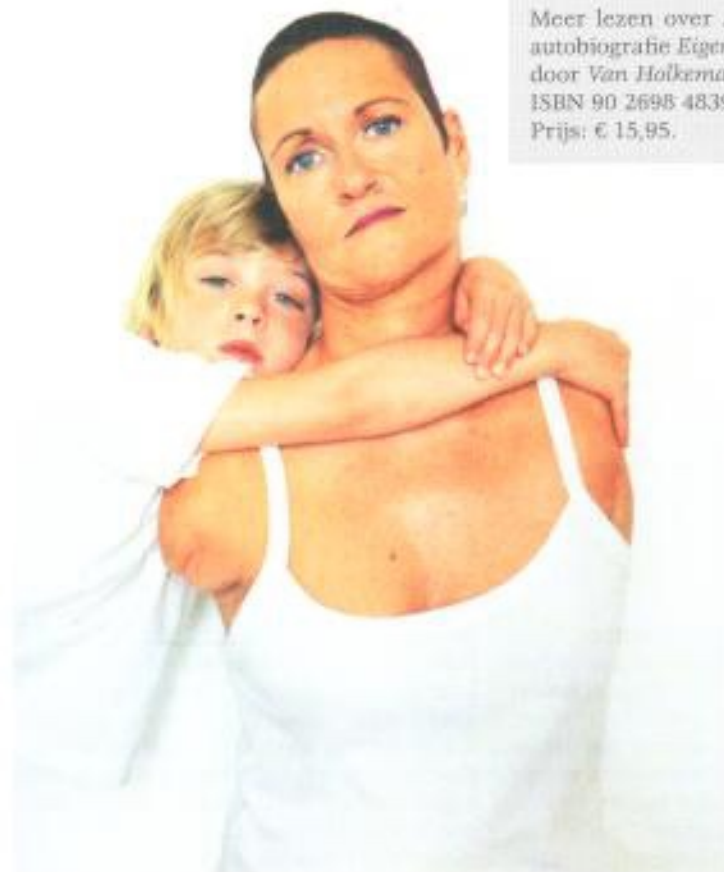
## "Ik ben heel blij dat ik leef en schaam me totaal niet voor mijn lichaam"

In de winter ga ik graag met hem naar een speelhal, waar hij zich uren kan vermaken. In de zomer gaan we lekker naar buiten. We trekken ook veel op met een alleenstaande moeder en haar zontje, die vlakbij wonen. Zij past op Parys als ik aan het werk ben – ik ben kunstenaar – en andersom. Dat jongetje vocht als een broertje voor Parys, zoals Pete vroeger en nog steeds als een broer voor mij is."

### Waarheid

"Parys vindt mijn handicap de normaalste zaak van de wereld. Ik ben gewoon zijn mama en ik zie er zo uit. Wat hij heel erg vindt en waar hij boos om wordt, is als mensen op straat naar mij staren. Dat begrijp ik wel, want hij is beschermend naar mij toe. Bovendien kijken ze op die momenten ook heel erg naar hem en dat is confronterend. Maar het belangrijkste is dat ik me absoluut niet schaam voor mijn lichaam. Verder heb ik een leven zoals iedere andere vrouw van mijn leeftijd. Dat geeft Parys de wetenschap dat het niet erg is om anders te zijn.

Drie jaar geleden ontdekte ik dat mijn moeder altijd heeft gelogen over mijn vader. In een officieel document las ik dat de vader van Vanessa niet mijn vader is, maar dat ik het resultaat ben van een verhouding die mijn moeder had met



Meer lezen over Alisons leven? Haar autobiografie *Eigenhandig* is uitgegeven door Van Holkema & Warendorf, ISBN 90 2698 4839. Prijs: € 15,95.

